

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22743/2024
08.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца ЈП КП „Лазаревац“ из Лазаревца, кога заступа пуномоћник Благоје Тимотијевић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Јелена Ћерић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљево Гж 681/24 од 01.08.2024. године, у седници одржаној 08.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљево Гж 681/24 од 01.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљево Гж 681/24 од 01.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљево П 569/24 од 04.06.2024. године, исправљена решењем истог суда П 569/24 од 21.06.2024. године укинута је решење о извршењу Јавног извршитеља Катарине Симић из ... И.Ивк 832/23 од 05.01.2024. године и одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име главног дуга исплати 1.649,10 динара са законском затезном каматом од 07.11.2022. године до исплате, те је обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати 31.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ваљево Гж 681/24 од 01.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и пресуда Основног суда у Ваљево П 569/24 од 04.06.2024. године исправљена решењем истог суда П 569/24 од 21.06.2024. године потврђена у ставу првом изреке и у делу става другог изреке у коме је одбијен тужбени захтев за исплату законске затезне камате на износ главног дуга почев од 07.11.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке у погледу одлуке о главној ствари тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати 1.649,10 динара, као и у ставу трећем изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној примени одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23 – др.закон, у даљем тексту ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Побијаном правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву за исплату новчаног износа на име дуга по основу неплаћене паркинг карте. Другостепени суд је применио материјално право из одредбе члан 9. став 2. Одлуке о јавним паркиралиштима Града Београда и оценио да је тужени као власник возила у обавези да тужиоцу исплати дуг по основу трошкова паркирања, с обзиром да је исти био регистрован као власник возила у евиденцији МУП-а на дан када је извршена комунална услуга паркирања, а возач није идентификован, због чега је исти пасивно легитимисан. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, а одлуке нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5 и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење на основу веродостојене исправе је поднет дана 21.12.2023. године. Вредност предмета спора је 1.649,10 динара, а спор је вођен по правилима спора мале вредности.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужиоца није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у изреци.

Врховни суд је имао у виду да је у ставу трећем изреке другостепене пресуде суд пропустио да унесе износ досуђених трошкова другостепеног поступка, које је према образложењу досудио у висини од 21.800,00 динара, али је оценио да се ради о очигледној грешци у писању отправка пресуде, коју другостепени суд применом члана 362. ЗПП, може исправити посебним решењем.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**